

Касандра Клеър

РЕЛИКВИТЕ НА СМЪРТНИТЕ

Градът Стъкло

Книга трета

Превод
ЛЮДМИЛА КОСТОВА

Издателство ИБИС
София

СЪДЪРЖАНИЕ

Първа част ЛУМНАЛИ ИСКРИ

1. Порталът	11
2. Демоничните кули на Аликанте	29
3. Амапис	57
4. Дневен вампир	73
5. Проблем с паметпа	91
6. Лоша кръв	114
7. И ангелите там не смеят да приспъпят	139
8. Един от живите	163
9. Греховна кръв	180

Втора част ЗВЕЗДИТЕ СВЕТЯТ МРАЧНО

10. Огън и меч	201
11. Цялото войнство на ада	220
12. De profundis	239
13. Потънали в скръб	263
14. В тъмната гора	282
15. Светът се разпада	300

Трета част ПЪТЯТ КЪМ РАЯ

16. Основи на вярата	319
17. Историята на една жена – ловец на сенки	340
18. Здравей и сбогом	364
19. Спасение	393
20. Поставено на везните	423
Епилог	443

Лютият студ от предишната седмица си беше отишъл. Слънцето грееше ослепително, когато Клеъри прекосяваше прашния преден двор на Люк с вдигната качулка на якето си, за да попречи на вятъра да разпилява косата по лицето ѝ. Колкото и да се беше затоплило, от Ийст Ривър духаше не на шега. Вятърът носеше лек мирис на химикали, примесен с бруклинските миризми на асфалт, бензин и прегоряла захар от запуснатата фабрика надолу по улицата.

Саймън я чакаше на предната веранда, отпуснат в един изтърбушен фотьойл. Той бе сложил своето Нинтендо DS върху коленете си и движеше бързо писалката по дисплея.

– Едно на нула за мен – каза той, докато тя изкачваше стъпалата. – Разбих ги на Марио Карт.

Клеъри свали качулката си, като отметна разрошената коса от очите си и бръкна в джоба за ключовете.

– Къде беше? Цяла сутрин се мъчих да се свържа с теб.

Саймън се изправи и пъкна мигация правоъгълник в калъфа му.

– Бях у Ерик. Репетирахме с групата.

Клеъри спря да върти ключа в ключалката – винаги заяждаше – и го изгледа учудено.

– Репетирал си с *групата*? Искаш да кажеш, че още си...

– В групата ли? Защо да не съм? – Той се приближи до нея. – Дай на мен.

Клеъри мълчеше, докато Саймън с премерен натиск ловко завъртя ключа и накара упоритото старо резе да се отвори. Ръката му докосна нейната. Кожата му беше хладна, температурата ѝ беше колкото тази навън. Тя леко потрепери. Двата бяха приключили с романтичната част от отношенията си още миналата седмица, но тя още се чувстваше неловко, когато се видеха.

– Благодаря. – Тя прибра ключа, без да го поглежда.

Във всекидневната беше горещо. Клеъри закачи якето си на закачалката в антрето и се упъти към спалнята за гости, следвана от Саймън. Когато влезе, се намръщи. Куфарът ѝ бе разтворен на леглото като черупка на мида, дрехите и скициника ѝ бяха разхвърляни край него.

– Мислех, че ще ходиш до Идрис само за няколко дни – каза Саймън, като смаяно изгледа безпорядъка.

– Така е, но не мога да преценя какво да си взема. Почти нямам рокли и поли и не знам какво ще стане, ако там не разрешават да се ходи с панталони.

– Защо да не можеш да ходиш с панталони? Това е просто друга страна, а не друг век.

– Да, но ловците на сенки се носят старомодно и Изабел винаги е с рокли... – Клеъри млъкна и въздъхна. – Говоря глупости. Просто си изкарвам тревогата за майка ми върху гардероба. Дай да говорим за друго. Как мина репетицията? Групата още ли си няма име?

– Добре мина. – Саймън седна върху бюрото и провеси краката си отстрани. – Обмисляме ново мото. Нещо остроумно като „Ние сме виждали милиони лица и изпълняваме рок за осемдесет процента от тях.“

– Каза ли на Ерик и на другите, че...

– Че съм вампир ли? Не. Това не е нещо, което можеш да изтърсиш в случаен разговор.

– Така е, но те са твои *приятели*. Ще разберат. Пък и може да решат, че това те прави бог на рока като онзи вампир Лестър.

– Лестат – каза Саймън. – Сигурно имаш предвид Лестат.

А той е измислен герой от роман. Пък не виждам и ти да си хукнала да разправяш на приятелите си, че си ловец на сенки.

– Какви приятели? *Ти* си ми приятел. – Тя се тръшна на леглото и погледна нагоре към Саймън. – А на теб ти казах, нали?

– Защото нямаше избор. – Саймън я гледаше с наклонена настрани глава. Светлината на нощната лампа се отразяваше в очите му и ги правеше сребристи. – Ще ми липсваш.

– И ти ще ми липсваш – каза Клеъри, макар че кожата ѝ бе настръхнала от нервно напрежение, което ѝ пречеше да се съсредоточи.

Ще заминавам за Идрис! – отекваше в ума ѝ. *Ще видя родината на ловците на сенки, Града от стъкло. Ще спася майка си. И ще бъда с Джейс.*

Очите на Саймън блеснаха, сякаш беше дочул мислите ѝ, ала гласът му беше спокоен.

– Кажи ми още веднъж, защо трябва да ходиш в Идрис? Защо Мадлен и Люк да не могат да се погрижат за това без теб?

– Майка ми е научила заклинанието, което я е докарало до това състояние от един магьосник – Рейгнър Фел. Мадлен казва, че трябва да го намерим, ако искаме да развалим магията. Нея обаче той не я познава. Познава майка ми и според Мадлен би ми се доверил, защото много съм приличала на нея. А Люк не може да ме придружи. Защото дори да дойде в Идрис, няма как да влезе в Аликанте без съгласието на Клейва, а те няма да му го дадат. Но не споменавай пред него за това, *моля те*. Той никак не е доволен, че няма да пътува с мен. Ако не познаваше Мадлен от преди, не мисля, че изобщо щеше да ме пусне с нея.

– Но нали и семейство Лайтууд ще бъдат там. И Джейс. Те ще ти помагат. Искам да кажа, Джейс ти е обещал, че ще ти помогне, нали? Нали няма да те остави да се оправяш сама?

– Разбира се, че ще ми помогне – каза Клеъри. – И разбира се, че няма да ме изостави. Той подкрепя решението ми.

Но това беше лъжа, както тя много добре знаеше.

След като бе говорила с Мадлен в болницата, Клеъри отиде право в Института. Джейс беше първият човек, на когото разказа тайната за майка си, още преди да я каже

дори на Люк. А той стоеше и я гледаше втренчено, като ставаше все по-блед и по-блед, докато тя говореше и сякаш колкото повече му обясняваше как възнамерява да спаси майка си, толкова повече кръвта се оттегляше от лицето му.

– Няма да отидеш – каза той веднага, след като тя приключи. – Ако трябва, ще те вържа и ще седна върху теб, докато не си избиеш от главата идеята да ходиш в Идрис.

Клеъри почувства думите му като шамар. Мислеше, че той ще е *доволен*. Беше пробягала целия път от болницата до Института, за да му разкаже, а той стоеше в коридора и я гледаше смъртно разярен.

– Но вие ще ходите.

– Да, ние ще ходим. Ние *трябва* да отидем. Клейвът свиква всички свои действащи членове, които имат право на глас, в Идрис за голямо заседание на Съвета. Ще се гласува как да се постъпи по случая с Валънтайн и понеже ние сме последните, които са го видели...

Клеъри не го слушаше.

– Ами щом така и така ще ходите, защо и аз да не дойда с вас?

Директността на въпроса ѝ сякаш го раздразни още повече.

– Защото там не е безопасно за теб.

– О, а нима тук е безопасно? През изминалия месец животът ми вися на косъм поне дузина пъти и всеки път бях не другаде, а именно тук, в Ню Йорк.

– Това е, защото Валънтайн се бе съсредоточил върху двете реликви на смъртните, които бяха тук – процеди през зъби Джейс. – Сега той ще фокусира вниманието си върху Идрис, всички знаем това...

– Вече в нищо не можем да бъдем сигурни – каза Мерис Лайтууд. Тя бе стояла в сянката на коридора и не я бяха забелязали; сега пристъпи напред, в ярко осветеното антре. По лицето ѝ личаха явни признаци на преумора. По време на битката миналата седмица съпругът ѝ, Робърт Лайтууд, беше ранен от демони и оттогава се нуждаеше от постоянни грижи. Клеъри можеше да си представи каква умора означа-

ва това. – А и Клейвът желае да се срещне с Клариса. Знаеш това, Джейс.

– Клейвът да си гледа работата.

– Джейс – Мерис прозвуча съвсем родителски. – Мери си приказките.

– Клейвът може да иска много неща – поправи се Джейс. – Но това не означава, че ще ги получи.

Мерис го погледна така, сякаш знаеше точно какво има предвид, но не е съгласна с това.

– Клейвът често има право, Джейс. Не е нелогично да искат да говорят с Клеъри, след всичко, което ѝ се е случило. Това, което тя може да им каже...

– Аз ще им кажа всичко, което ги интересува – каза Джейс. Мерис въздъхна и обърна сините си очи към Клеъри.

– Правилно ли съм разбрала, че искаш да отидеш в Идрис?

– Само за няколко дни. Няма да създавам неприятности – каза Клеъри, като на свой ред погледна настоятелно към Мерис, без да обръща внимание на нажежения гневен поглед на Джейс. – Кълна се.

– Въпросът не е дали ще създаваш неприятности, а дали ще искаш да се срещнеш с Клейва, докато си там. Те ще пожелаят да говорят с теб. Ако откажеш се съмнявам, че ще ти разрешат да дойдеш с нас.

– Не... – започна Джейс.

– Ще се срещна с Клейва – прекъсна го Клеъри, макар от самата мисъл за това да я побиваха тръпки. Единственият представител на Клейва, когото познаваше, беше инквизиторката, от чийто престой тук никак не остана очарована.

Мерис потърка слепоочията си с върха на пръстите си.

– Значи е решено. – Но не прозвуча като да е решено. Тя звучеше напрегнато и несигурно като опъната до скъсване струна на цигулка. – Джейс, изпрати Клеъри и после ела при мен в библиотеката. Трябва да говоря с теб.

Мерис отново се скри в сенките, без каже и дума за сбогуване. Клеъри гледаше втренчено след нея с усещането, че току-що я бяха облели с ледена вода. Алек и Изабел изглеждат много обичаха майка си и Мерис определено не беше лош човек, но не можеше да се нарече *сърдечна*.

Джейс стисна устни.

– Видя ли сега какво направи.

– Трябва да отида в Идрис, независимо дали можеш да ме разбереш – каза Клеъри. – Трябва да го направя заради майка ми.

– Мерис има твърде голямо доверие на Клейва – рече Джейс. – Мисли си, че са безгрешни, а аз не мога да я убедя в обратното, защото... – Той внезапно млъкна.

– Защото ще звучиш като Валънтайн.

Тя очакваше той да избухне, но единственото, което каза, бе:

– Никой не е безгрешен. – Той протегна ръка и натисна с показалеца си бутон на асансьора. – Дори и Клейвът.

Клеъри скръсти ръце на гърдите си.

– Наистина ли това е причината, поради която не искаш да дойда? Това, че не е безопасно?

По лицето му пробяга изненада.

– Какво имаш предвид? Каква друга причина да има, че да не искам да дойдеш?

Тя се поколеба.

– Ами... – *Защото ти ми каза, че вече нямаш чувства към мен и сега ти е неловко, защото аз продължавам да имам към теб. И мога да се обзаложа, че знаеш това.*

– Защото не искам да влача навсякъде със себе си малката си сестричка? – В гласа му имаше язвителна нотка, донякъде подигравка, а се усещаше и нещо друго.

Асансьорът изскърца и спря. Клеъри отвори вратата, влезе вътре и се обърна към Джейс.

– Не отивам, защото и ти ще ходиш. Отивам, защото искам да помогна на майка си. На *нашата* майка. Трябва да ѝ помогна. Не разбираш ли? Ако не го направя, тя може никога да не се събуди. Поне малко трябва да те интересува.

Джейс сложи ръце на раменете ѝ, върховете на пръстите му докоснаха голата ѝ кожа по ръба на яката, което предизвика у нея неясно и неконтролируемо потреперване. Клеъри неволно забеляза, че под очите му има сенки и бузите му бяха хлътнали. На фона на черния пуловер, с който бе облечен, осеяната му със знаци кожа се открояваше още повече, както и тъмните мигли. Той беше като чернобяла скица с

цветни акценти, като онези портрети, състоящи се от черни, бели и сиви тонове, с тук-там златни петна на очите му, например, за основен цвят...

– Остави на мен. – Гласът му беше тих, припрян. – Аз мога да ѝ помогна вместо теб. Само ми кажи къде да отида и кого да търся. Ще разбере това, което ти трябва.

– Магьосникът казал на Мадлен, че само аз мога да отида. Той ще очаква дъщерята на Джослин, а не сина на Джослин. Джейс стисна раменете ѝ.

– Тогава ѝ кажи, че има промяна в плановете. Аз ще отида, не ти. *Не ти.*

– Джейс...

– Ще направя всичко, което е необходимо – каза той. – Всичко, което кажеш, ако обещаеш да останеш тук.

– Не мога.

Той я пусна, сякаш тя го беше отблъснала.

– *Защо не можеш?*

– Защото – рече тя, – тя е моя майка, Джейс.

– Както и моя. – Гласът му беше студен. – Всъщност, защо Мадлен не каза за това и на двамата? Защо го каза само на теб?

– Ти знаеш защо.

– Защото – рече той и този път прозвуча още по-студено, – за нея ти си дъщерята на Джослин. А аз винаги ще си остана сина на Валънтайн.

Той остави вратата на асансьора да се затръшне помежду им. За миг тя гледаше втренчено през нея – решетката на вратата разделяше лицето му на множество ромбoidни фигури, обрaмчени в метал. Едно златисто око я гледаше през един от ромбовете и гневно проблясваше.

– Джейс... – започна тя.

Но асансьорът рязко потегли надолу, клатейки се и скърцайки, като я понесе към мрачната тишина на катедралата.

– Земята вика Клеъри. – Саймън размаха ръка пред очите ѝ. – Тук ли си?

– О, извинявай. – Тя се изправи в седнало положение, като разтърси глава, за да се освободи от спомена. Май тогава за

последно се видяха с Джейс. Когато после се опитваше да му се обади, той не си вдигаше телефона, и тя трябваше да уговаря пътуването си със семейство Лайтууд, използвайки по принуда Алек за посредник, което беше крайно неловко. Горкият Алек бе притиснат между Джейс и майка си и все внимаваше да не сгафи. – Каза ли нещо?

– Само това, че ми се струва, че Люк се прибира – каза Саймън и скочи от бюрото, точно когато вратата на спалнята се отвори. – Ето го и него.

– Здравей, Саймън. – Люк звучеше спокойно, може би леко уморено. Беше облечен в износено дочено яке, фланела и вехт панталон от рипсено кадифе с крачоли, втъкнати в бутушите, които от своя страна вероятно са били нови преди десет години. Очилата му бяха вдигнати нагоре в кестенявата му коса, която, както забеляза Клеъри, се беше прошарила още повече. Той носеше правоъгълен пакет под мишница, вързан със зелена панделка. Подаде го на Клеъри. – Взех ти нещо за пътуването.

– Нямахте нужда! – запротестира Клеъри. – Ти направи толкова много ... – Тя се сети за дрехите, които ѝ беше купил, понеже всичко, което имаше, беше унищожено. Беше ѝ дал нов телефон и нови принадлежности за рисуване, без изобщо да го е молила за това. Почти всичко, което притежаваше в момента, ѝ бе подарено от Люк. *А дори не си съгласен да замина.* Това последното остана да виси неизречено между тях.

– Знам. Но го видях и е се сетих за теб. – Той ѝ подаде кутията.

Беше увита в пластове луксозна хартия. Клеъри бръкна между тях, ръката ѝ напипа нещо меко, подобно на котешка козина. Тя тихо възкликна. Беше тъмнозелено кадифено палто, старомодно, със златист копринен хастар, месингови копчета и голяма качулка. Тя го разгърна на скута си и нежно прокара ръце по мекия плат.

– Това е в стила на Изабел – възкликна тя. – Прилича на пътна пелерина, с каквито ходят ловците на сенки.

– Именно. Сега ще трябва да се обличаш предимно като тях – каза Люк. – Кога ще пристигнеш в Идрис?

Тя вдигна поглед към него.

– Искаш да изглеждам като една от тях?

– Клеъри, ти си една от тях. – В усмивката му имаше тъга. – Пък и знаеш как третираат пришълците. Трябва да се възползваш от всичко, което ти дава възможност да се впишеш в обстановката...

Саймън издаде странен звук и Клеъри виновно го погледна – почти беше забравила за присъствието му. Той демонстративно гледаше часовника си.

– Ще тръгна.

– Но ти едва сега дойде! – възрази Клеъри. – Мислех, че ще поизлезем, ще гледаме филм или нещо...

– Имаш да стягаш багаж. – Саймън се усмихна, лъчезарно, като слънце след дъжд. Почти я заблуди, че всичко с него е наред. – Ще мина по-късно да се сбогуваме, преди да тръгнеш.

– Е, хайде – настояваше Клеъри. – Остани...

– Не мога. – Тонът му бе категоричен. – Имам среща с Мая.

– О, страхотно – каза Клеъри. Мая е хубава, помисли си тя. Умна, симпатична. Освен това е върколак. Върколак, увлечен по Саймън. Но може би така е и редно да бъде. Вероятно неговата нова приятелка *трябва* да е длъноземец. В крайна сметка, сега самият той бе длъноземец. Технически погледнато, той дори не биваше да се движи в компанията на ловец на сенки като Клеъри. – Тогава, по-добре тръгвай.

– Да, и аз така мисля. – Тъмните очи на Саймън бяха непроницаеми. Това беше нещо ново – преди тя винаги разгадаваше какво се случва със Саймън. Запита се дали това не беше някакъв страничен ефект на вампирството му или имаше нещо друго. – Довиждане – каза той и се наведе да я целуне по бузата, като отметна косата ѝ с ръка. После се спря и се отдръпна, сякаш нещо се колебаеше. Тя се намръщи изненадано и преди да успее да каже нещо, той беше излязъл през външната врата, като мина покрай Люк. Секунда по-късно чу как външната врата се затръшна.

– Държи се толкова *странно* – възкликна тя, като притисна кадифеното палто към себе си. – Мислиш ли, че е заради вампирството му?

– Не съм убеден. – Люк сякаш леко се развесели. – Превръщането ти в длъноземец не променя автоматично на-

чина, по който си свикнал да чувстваш нещата. Или хората. Дай му време. Та ти скъса с него.

– Не аз съм скъсах с него, а той с мен.

– Защото ти не си влюбена в него. За Саймън е доста мъчително и мисля, че се държи идеално. Мнозина тийнейджъри на негово място щяха да се цупят или да обикалят около прозореца ти с надут до дупка касетофон.

– Никой в днешно време няма касетофон. Да не сме в осемдесетте. – Клеъри стана от леглото и облече палтото. Закопча го до шията, наслаждавайки се на мекия допир на кадифето. – Просто искам Саймън отново да се държи нормално. – Тя се погледна в огледалото и остана приятно изненадана – червената ѝ коса се открояваше на зеленото, което подчертаваше и цвета на очите ѝ. Тя се обърна към Люк. – Как ме намираш?

Той се беше облегал на вратата с ръце в джобовете. Когато я погледна, по лицето му премина сянка.

– Майка ти имаше абсолютно същото палто, когато беше на твоите години – каза само той.

Клеъри стисна маншетите на палтото, заравяйки пръстите си в мекия му пух. При споменаването на майка ѝ, съчетано с тъжния вид на Люк, ѝ се доплака.

– Ще отидем да я видим по-късно днес, нали? – попита тя. – Искам да се сбогувам с нея преди да тръгна, и да ѝ разкажа... да ѝ разкажа какво смятам да правя. Да ѝ кажа, че ще се оправи.

Люк кимна.

– Ще отидем в болницата по-късно днес. И, Клеъри?

– Какво? – Направо не ѝ се искаше да го поглежда, но за свое облекчение, когато го направи, тъгата в очите му беше изчезнала.

Той се усмихна.

– „Нормалното“ не е чак толкова страхотно.

Саймън погледна към листчето в ръката си, после към катедралата, очите му се присвиха срещу следобедното слънце. Институтът се извисяваше нагоре в синьото небе,

облицован с гранит с изсечени в него островърхи прозорци и обиколен с висока каменна стена. Водоливникът* гледаше заплашително от своя корниз, сякаш се опитваше да го прогони от вратата. Сградата не изглеждаше така, както когато я беше видял за първи път, неприветлива и в руини, но магическият прах не действаше на долноземци. *Мястото ти не е тук.* Думите бяха груби, разяждащи като киселина. Саймън се питаше дали водоливникът му ги беше нашепнал или гласът материализираше собствените му мисли. *Това е църква, а ти си прокълнат.*

– Млъквай – промърмори едва чуто той. – Пък и мен църквите не ме засягат. Аз съм евреин.

В каменната стена беше изсечена филигрирана желязна врата. Саймън докосна с ръка резето, като очакваше едва ли не кожата му болезнено да изгори, но нищо не се случи. Изглежда, сама по себе си, вратата не беше свещена. Той я бутна да се отвори и беше вече преполовил напуканата каменна пътека, водеща до входната врата, когато чу наблизко гласове, някои от които му се сториха познати.

Или може би не бяха толкова близо. Той почти бе забравил колко се бяха изострили слуха и зрението му, откакто беше преобразен. Гласовете се чуваха така, сякаш бяха току зад рамото му, но когато тръгна по тясната пътека покрай Института, видя, че хората са доста по-нататък, чак в другия край на двора. Тук тревата растеше буйно и почти закриваше разклонените пътеки, които минаваха покрай това, което някога вероятно са били грижливо подредени розови храсти. Имаше дори каменна пейка, обрасла с бурени. Сигурно сградата е била наистина църква, преди ловците на сенки да се настанят тук.

Най-напред видя Магнус, облегал на покритата с мъх каменна стена. Магнус нямаше как да остане незабелязан – беше облечен с изрисувана бяла тениска върху кожени панталони с всички цветове на дъгата. Той се открояваше като

* В готическата и викторианска архитектурата водоливниците са каменни скулптури, обикновено разположени по фасадите и покривите на сградите, с гротескни изображения на животни или фантастични същества. – Бел. ред.

тропическа орхидея сред облечените в черно ловци на сенки: Алек, който изглеждаше блед и неспокоен; Изабел, със своята дълга черна коса, сплетена в плитки, вързани със сребристи панделки, застанала до едно малко момче, което трябва да беше Макс, по-малкият им брат. До тях стоеше майка им, по-високо и по-костеливо копие на дъщеря си, със същата дълга черна коса. До нея имаше една жена, която Саймън не познаваше. Първоначално се стори възрастна на Саймън, понеже косата ѝ беше почти бяла, но после тя се обърна да каже нещо на Мерис и той видя, че всъщност нямаше повече от трийсет пет – четиридесет години.

Там беше и Джейс, застанал малко по-встрани, като че ли не беше част от групата. И той като другите ловци на сенки беше облечен изцяло в черно. Когато Саймън се обличаше целият в черно, изглеждаше така, сякаш отива на погребение, но на Джейс това облекло придаваше суров и заплашителен вид. И го правеше *по-рус*. Саймън почувства раменете си да се стягат и се запита дали нещо – времето или забравата – някога ще заличи неприязънта му към Джейс. Той не искаше да изпитва към него това, но чувството беше там, сякаш камък притискаше небиещото му сърце.

Запита се защо ли са се събрали всички, но тогава Джейс се обърна към него, сякаш доловил, че е тук, и Саймън видя, дори от това разстояние белега на шията му, точно над яката. Неприязънта в гърдите му намаля и се превърна в нещо друго. Джейс леко му кимна.

– Ей сега се връщам – каза той на Мерис с тон, с какъвто Саймън никога не се обръщаше към майка си. Сякаш си говореха двама възрастни.

Мерис изрази съгласието си с разсеяно движение на ръката.

– Не разбирам защо толкова се бавим – каза тя на Магнус. – Това нормално ли е?

– Това, което не е нормално, е отстъпката, която ви направих. – Магнус тупна с тока на ботуша си в стената. – Обикновено за такова нещо взимам два пъти по-скъпо.

– Това е само *временен* Портал. Просто трябва да ни отведе в Идрис. А после искам отново да го затвориш. Такова е

споразумението ни. – После тя се обърна към жената до себе си: – А ти, Мадлен, ще останеш ли тук, за да се увериш, че го е направил.

Мадлен. Значи това е приятелката на Джослин. Саймън нямаше време да я огледа добре, защото Джейс вече го беше хванал за ръката и го бе придърпал зад църквата, така че другите да не ги виждат. Тук отзад имаше още повече бурени и треволяци, пътеката се виеше сред шубраците. Джейс бутна Саймън зад един голям дъб и го пусна, като се огледа наоколо, за да се увери, че никой не ги е последвал.

– Така. Вече можем да говорим.

Тук наистина беше по-тихо, шумът от трафика, идващ от Йорк авеню, се притъпяваше от масивната сграда на Института.

– Ти си този, който ме повика – отбеляза Саймън. – Когато тази сутрин се събудих, видях бележката ти, залепена на прозореца ми. Да си чувал, че нормалните хора използват за целта телефон?

– Не и ако могат да го избегнат, вампире – каза Джейс. Той гледаше замислено Саймън, сякаш четеше книга. В изражението му се смесваха две противоположни чувства: лека насмешка и, както се стори на Саймън, разочарование. – Значи е вярно. Можеш да се показваш на дневна светлина. Дори на обедното слънце не изгаряш.

– Да – рече Саймън. – Но ти знаеш това... нали беше там. – Не беше нужно да пояснява къде е това „там“. Позна по лицето на Джейс, че си бе спомнил за реката, за каросерията на пикапа, за изгрева на слънцето над реката и писъка на Клеъри. Спомняше си точно толкова добре, колкото и Саймън.

– Мислех, че може да е било временно – каза Джейс, но не прозвуча така, сякаш го мисли.

– Ако усетя, че избухвам в пламъци, ще те уведомя. – Саймън никога не се бе ядосвал толкова на Джейс. – Видж, нали не си ме повикал чак до тук, само за да ме гледаш така, сякаш съм рядка вкаменелост? Следващия път ще ти изпратя снимка.

– А аз ще си я сложа в рамка и ще я поставя на нощното си шкафче – отвърна Джейс, но сякаш не му беше до сарка

зми. – Виж, повиках те за нещо конкретно. Колкото и да ми е неприятно, вампире, ние с теб имаме нещо общо.

– Шантавата прическа? – предположи Саймън, но умът му беше другаде. Нещо в изражението на Джейс започваше да го тревожи.

– Клеъри – каза Джейс.

Саймън се изненада.

– Клеъри?

– Клеъри – повтори Джейс. – Познаваш я: ниска, червенокоса, голям инат.

– Не виждам как Клеъри може да е общото между нас – рече Саймън, макар да беше очевидно как. Все пак, не му се говореше за това с Джейс точно сега, а и по принцип. Нямаше ли някакъв мъжки кодекс, който да забранява такива разговори... разговори за *чувства*? Като че ли не.

– И двамата ни е грижа за нея – каза Джейс, като го измери с поглед. – И за двамата ни тя е важна. Нали така?

– Питаш ме дали ме е *грижа* за нея? – „Да го е грижа“ не беше особено точен израз. Питаше се дали Джейс не се шегува с него, което би било крайно грозно, дори и за Джейс. Дали не го беше извикал, само за да му се присмее, че между него и Клеъри романтиката не сработи? Въпреки че Саймън все още се надяваше, поне малко, че нещата може да се променят, че Джейс и Клеъри ще започнат да се възприемат един друг по правилния начин, по начина, по който е *редно* да се възприемат брат и сестра...

Той срещна погледа на Джейс и усети как и най-слабата надежда за това угасва. Лицето на това момче нямаше изражението на брат, който се кани да говори за сестра си. Но пък му стана ясно и че Джейс не го беше повикал тук, за да се подиграва с чувствата му. Мъката, която видя Саймън, беше болезнено изписана и по собственото му лице, което се оглеждаше в очите на Джейс.

– Не мисли, че ми е приятно да ти задавам тези въпроси – тросна се Джейс. – Трябва да знам какво би направил за Клеъри. Би ли излъгал заради нея?

– За какво да лъжа? Всъщност какво става тук? – Саймън разбра какво го беше притеснило при вида на ловците на

сенки в градината. – Чакай малко – каза той. – Вие *сега* ли заминавате за Идрис? Клеъри беше останала с впечатлението, че тръгвате довечера.

– Знам – каза Джейс. – И искам да кажеш на другите, че Клеъри те е изпратила да предадеш, че няма да дойде. Кажим им, че тя вече не желае да отиде в Идрис. – В гласа му имаше нещо тревожно. Нещо, което Саймън едва долавяше или може би просто му беше странно, че идва от Джейс и не можеше да повярва. Джейс го *умоляваше*. – На теб ще ти повярват. Те знаят колко ... колко сте близки двамата.

Саймън поклати глава.

– Не ти вярвам. Искаш от мен да направя нещо уж за Клеъри, а всъщност просто искаш да го направя за *теб*. – Той се обърна да си върви. – Няма да стане.

Джейс го хвана за ръката и го обърна към себе си.

– Това е заради Клеъри. Опитвам се да я предпазя. Мислех, че ще си поне малко заинтересован да ми помогнеш.

Саймън погледна многозначително ръката на Джейс, която беше стиснала неговата.

– Как мога да я предпазя, след като не ми казваш от какво? Джейс не го пусна.

– Поне вярваш ли ми, че това е важно?

– Нямах представа колко много иска тя да замине за Идрис – каза Саймън. – Ако ще ѝ попреча това да се случи, то трябва да имам дяволски добра причина.

Джейс издиша бавно, неохотно... и пусна ръката на Саймън.

– Това, което направи Клеъри на кораба на Валънтайн – каза тихо той. – С руната на стената – отварящата руна – е, видя какво се случи.

– Тя разруши кораба – рече Саймън. – Спаси живота на всички ни.

– Говори по-тихо. – Джейс тревожно се огледа наоколо.

– Да не искаш да кажеш, че никой друг не знае за това? – попита недоумяващо Саймън.

– Аз знам. Ти знаеш. Люк знае, както и Магнус. Никой друг.

– А останалите как си обясняват случилото се? Че корабът случайно се е разбил?

– Казах им, че нещо се е объркало по време на Ритуала на дяволското преобразяване.

– Излъгал си Клейва? – Саймън не можеше да прецени дали беше очарован или ужасен.

– Да, излъгах Клейва. Изабел и Алек знаят за способността на Клеър да създава руни, така че се съмнявам, че ще успее да укрива това от Клейва или новия инквизитор. Но ако разберат какво може да прави тя – да създава истински руни, които имат истинска разрушителна сила – те ще я вземат за боец, като оръжие. А тя не е подготвена. Не е създадена за такова нещо... – Той млъкна, когато Саймън поклати глава. – Какво?

– Ти си нефилим – каза бавно Саймън. – Не искаш ли най-доброто за Клейва? Дори и ако това означава Клеър да бъде използвана...

– Искаш да им я предам ли? Да я използват за щит срещу Валънтайн и армията, която е свикал?

– Не – рече Саймън. – Не искам това. Но аз не съм един от вас. На мен не ми се налага да избирам между Клеър и семейството си.

Кръвта нахлу в лицето на Джейс и то стана тъмночервено.

– Случаят не е такъв. Ако мислех, че това ще помогне на Клейва..., но няма да му помогне. Само ще я наранят...

– Дори ако мислеше, че това ще помогне на Клейва, не би им я предал.

– Какво се опитваш да кажеш, вампире?

– Защото никой друг не може да я има, освен теб – рече Саймън.

Лицето на Джейс изгуби цвета си.

– Значи, няма да ми помогнеш – каза невярващо той. – Няма да помогнеш на нея?

Саймън се поколеба и преди да отговори, някакъв шум разцепи тишината надвиснала над тях. Висок, пронизителен писък, потресаващо отчаян, още по-зловещ поради внезапното си прекъсване. Джейс се огледа наоколо.

– Какво беше това?

Самотният писък бе последван от още писъци и някакъв

оглушителен трясък, който щеше да спуга тъпанчетата на Саймън.

– Нещо става ... другите ...

Но Джейс вече тичаше по пътеката, като прескачаше изпращащите му се бурени. Саймън се поколеба за миг, после хукна след него. Беше забравил колко бързо може да тича сега. Тъкмо бе достигнал Джейс, когато завиха зад ъгъла на църквата и излязоха в градината.

Завариха истински хаос. Градината бе покрита с белезникава мъгла, а във въздуха се усещаше тежък мирис – остра миризма на озон и нещо друго, нещо сладникаво и неприятно. Някакви фигури се щураха напред-назад – Саймън виждаше само части от тях, които ту се появяваха, ту изчезваха в мъглата. Той мерна Изабел, размахваща камшика си, а черната ѝ коса, сплетена на плитки, се виеше около нея. Камшикът ѝ бе като смъртоносен тризбец от златисти мълнии, разрязващи сенките. Тя парираше придвижването на нещо плътно и огромно – демон, помисли си Саймън – ала още беше посред бял ден; не беше възможно да е това. Когато се запрепва напред, той видя, че съществото имаше човешки силует, но беше прегърбено и извито, някак си *криво*. То носеше в едната си ръка дебела дървена греда и почти на сяло я размахваше към Изабел.

Малко по-нататък, през една пролука в каменната стена, Саймън видя уличното движение по Йорк авеню, което вдигаше обичайната врява. Небето отвъд Института беше ясно.

– Бездушни – прошепна Джейс. Лицето му пламна, когато извади от колана си една от серафимските си ками. – Поне дузина са. – Той бутна грубо Саймън настрана. – Стой тук, разбра ли? Стой тук.

За миг Саймън стоеше замръзнал, докато Джейс се запровира в мъглата. Светлината на камата в ръката му обагреше въздуха край него в сребристо. Тъмни силуети се щураха напред-назад и на Саймън му се струваше, че гледа през замръзнало стъкло, отчаяно опитвайки се да разбере какво се случва от другата страна. Изабел беше изчезнала, но видя Алек, видя как ръката му се изцапа с кръв, когато прониза гърдите на бездушния, и как после се загледа в гърчещото се тяло на

земята. Тогава зад Алек се изправи друг, но Джейс беше там, с по една кама във всяка ръка; скочи във въздуха, после се приземи с рязко движение – и главата на бездушния се търкулна от шията, откъдето бликна черна кръв. Стомахът на Саймън закъркори – кръвта миришеше тръпчиво и отровно.

Той чу как ловците на сенки се викат един друг в мъглата, а бездушните не издаваха нито звук. Изведнъж мъглата се разпръсна и Саймън видя Магнус, застанал с широко отворени очи до стената на Института. Ръцете му бяха вдигнати нагоре, между тях проблясваха сини искри, а в камъка на стената, до която се намираше той, зееше квадратна черна дупка. Тя не беше празна, а представляваше нещо като огледало с буен огън в стъклото му.

– Порталът! – викаше той. – Минете през Портала!

Всичко се случи някак едновременно. Мерис Лайтууд се появи от мъглата, носейки в ръцете си момче, Макс. Тя се спря, за да извика нещо през рамо, а после се хвърли към Портала и мина *през* него, изчезвайки в стената. Алек я последва, като дърпаше Изабел след себе си, нейният окървавен камшик се влачеше по земята. Когато той я бутна пред себе си през Портала, нещо изскочи иззад тях от мъглата – бездушен воин, размахал нож.

Саймън излезе от вцепенението си. Той се втурна напред, като викаше името на Изабел, но се препъна и се плъосна, удряйки се толкова силно в земята, че чак дъхът му спря, доколкото изобщо имаше дъх. Той мъчително се надигна и седна, обръщайки се да види върху какво е връхлетял.

Беше някакво тяло. Тяло на жена, с прорязано гърло, с широко отворени, сини мъртви очи. По пепелявата ѝ коса имаше кръв. Мадлен.

– Саймън, *размърдай се!* – извика Джейс.

Саймън го видя да тича към него от мъглата, с окървавени серафимски ками в ръце. После погледна нагоре. Бездушният воин, който бе видял да преследва Изабел, се задаваше над него, а раненото му лице бе изкривено в грозна гримаса. Когато ножът се спусна към Саймън, той се отдръпна, но въпреки подобрените си рефлексии, не успя да реагира достатъчно бързо. Остра болка го прониза и всичко потъна в мрак.